

Havia perdut el compte dels anys que feia que cada dia a les cinc de la tarda, després de sortir de l'escola, feia visita en aquell hospital. Caminava plàcidament pels passadissos estrets i pàl·lids de l'hospital. Cada passa feia ressò en aquell laberint ple d'ombres grises amagades entre tant de blanc. El meu cor s'havia fet petit. Tota aquella alegria, aquella vivor ara estava empresonada en aquell edifici de bates al·bines. Sabia que el que em trobaria no em faria feliç, però em sentia en deute amb aquella persona que tant m'havia estimat i tant m'havia ensenyat. Vaig entrar a l'habitació amb dubte; uns minuts dreta davant la porta ja grisosa que denotava l'antiguitat de l'edifici. Amb titubeig vaig agafar el pom i vaig obrir la porta. Les persianes tancades. Una senyora estirada al llit. Va notar de seguida la meua presència, no sé si per la meua olor o pel meu tacte va saber que era jo sense necessitat que obrís la boca. Inclús va notar com els meus ulls s'humitejaven al veure-la i una llàgrima m'acariciava el rostre coll avall. *No ploris nena...* Li vaig mirar els ulls... També estaven humits. Eren d'un color blau cel massa clar a causa del llençol que cobria la seva nineta. Em va buscar la mà i li vaig agafar. De la seva boca van començar a sortir paraules enllaçant temes banals. L'ambient no era incòmode però sí tens. Aquell dia li havia dut un regal: un llenç de color blanc, per estrenar. *Vols dir nena? No sé si seré capaç...* *Toca'l, és de la teua mida, com t'agradaven... jo t'ajudo.* Havia dut les seves pintures, inclús la seva paleta on hi tenia gravades les barreges que més li havien agradat. Pinzells de tota mida, des dels més gruixuts fins als més prims, per a marcar el detall. Alguns trencats i esparracats però mantinguts per definir l'estil. Estona abans havia entrat a casa seva per a recollir el material. Una casa gran a les afores. Hi havia arribat amb bicicleta, com solia fer en altres temps. Havia deixat la bicicleta al porxo. La clau al pany... i un soroll de no obrir la porta en molts dies. Una casa marró, quan abans havia estat groga. Uns mobles negres que havien sigut vermells. Uns quadres amb pols tapant l'arc irisat. La fusta grisa. Amb pressa ho vaig agafar tot. Aquell ambient de solitud em feia venir calfreds. Vaig marxar de l'hospital amb el llenç encara de color blanc i desitjava amb esperança que l'endemà quan tornés a veure-la s'hagués atrevit a fer-hi alguna pinzellada.

Vaig arribar a casa cansada. No havia fet res en tot el dia, però l'esgotament psíquic és més difícil de suportar que el físic. Vaig obrir l'aixeta de la banyera i vaig deixar rajar l'aigua oblidant les recomanacions que solien fer en aquelles èpoques de l'any. Aigua bullint en ple juliol... Vaig deixar caure aquell sabó rosat que feia olor a fruitetes del bosc i que deixava la pell més fina. Vaig sopar i em vaig posar al llit.

Com sempre, feia tard. No suportava anar amb pressa perquè córrer em feia venir calor i odiava haver-me de treure totes les jaquetes i carregar-les a la mà. Aquell matí em vaig permetre el luxe de gaudir un bon esmorzar. Torrades, d'aquelles quasi negres, cobertes per una fina capa de mantega ben groga i brillant així mateix tapades per una tendra crema de melmelada de gerds. Suc de taronja i una poma verda i àcida, com a mi m'agraden. Vaig sortir al carrer. Un cel serè. Cian, sense cap núvol. Un sol de color llimona radiant saludava un bon dia que per a mi era displicent. Caminava a pas lent encara que fes tard i la meua ment estava embolicada per un

munt de pensaments, de sensacions, que anaven més enllà del que era la meua realitat.

laia? Una dona de cara pàl·lida i arrugada em cridava. No recordava que era dimecres al matí, avui tocava dia de taller. Em va agafar la mà, una mà petita i dolça que m'agafava amb fermesa i seguretat. Caminant a poc a poc, perquè les cames estaven cansades i l'artritis protagonitzava, ens dirigíem a la seva masia. Una casa immensa plena de racons, secrets i records. Només obrir la porta ja se sentia aquella olor penetrant formada per una barreja de fusta humida, menjar i molt d'amor. Un saló amb parets farcides de teles de colors donaven la benvinguda en aquella immensa llar.

Una finestra mig oberta guarnida amb unes cortines de color blau cel; uns camps de blat secs però vius, de color groc intens, reflex de la seva terra; uns amics berenant al bosc, amb cares difoses però amb moviments vívids, la nostra família unida; dues roses, ben definides, cada pètal i la seva textura, un vermell vehement que penetra els ulls i que venen ganes de tocar-les i olorar-les, potser un record de les que a cada Sant Jordi li havien dedicat; una posta de sol única, més bonica que les de veritat; un port amb vaixells; un passeig amb un arbre de flors blanques i un banc que l'acompanya en solitud; fulles; brisa marina; el seu poble, el nostre, dins d'un cel de color violeta; la costa brava i el mar de color turquesa.

Cada un d'aquells quadres era un bocí del que havia estat la vida d'aquella dona ja amb masses anys. M'encantava reviure-la amb ella cada dimecres al matí quan, mentre m'explicava alguna de les seves vivències, veia reflectida cada paraula que sortia de la seva boca en algun dels seus quadres. Mai havia volgut usar el teu talent per a guanyar diners, però tots sabíem, i ella també, que si ho haguessis volgut, la seva vida ara estaria marcada en llibres d'història i museus d'art. La seva pintura, com tot artista, havia tingut una evolució. Els primers quadres, ja amagats a les golfes, no denotaven personalitat. Tot massa perfecte, pinzellades al detall. Una ampolla ben delimitada; un sol esfèric quasi artificial. Colors bàsics amb barrejes escasses. I formes massa simples dutes de la realitat a la pintura. Dels objectes va passar als paisatges. Era difícil no passar per aquesta etapa ja que la natura sempre havia estat protagonista de la seva vida. Vivint a un poble de muntanya i estimant-la com l'admirava era impossible no reflectir-la, de la manera més bella, a les seves teles, que per a ella, eren la seva caixa de sentiments. Per cada lloc que passava, havia de fer petjada. Com per voler remarcar el moment tal i com ho fem amb una fotografia, agafava les seves pintures i es deixava endur per la imaginació i per les emocions que aquell ambient li feia viure. Colors vius, passionals i càlids, groc, vermell, taronja, barrejats amb la màxima fredor del blau i del gris, regalaven als ulls de tothom una imatge esplèndida i misteriosa. I de cop, va néixer en ella una altra manera d'expressar, nova, potser una mica estranya, però igual d'elegant i tendra. Ens presentà colors brillants i foscos, pinzellades descontrolades dins el seu llenç, elements de la realitat distorsionats, figures que per alguns semblen pedres, per altres, planetes. Distintes formes, diferents pensaments, diferents sensacions. Pintures que fan pensar, que confonen, que sorprenen, que es fan admirar...

Vam entrar a l'habitació ja batejada com "El taller". Una petita sala sense parets, però sí amb uns finestrals enormes que enlluernaven el cau per a guanyar inspiració. Un cavallet i un llenç de color blanc reclamaven atenció. Ens vam posar les bates, brutes, que del blanc havien passat al marró. L'habitació estava guarnida de papers de diari i plàstics al terra. De pinzellades a la paret. De pots de tot tipus de pintura en un prestatge en solitud que era l'únic moble. Caixes amb fulles, trossos de cartró i de plàstic per donar efecte i més sensació al tros de pintura. Amb un pinzell a la mà cada una vam començar la nostra obra. Fugint de la realitat, entremig de tants colors i de tantes olors, el temps passava, però per a mi, semblava parar-se i esvair-se per uns instants. Gràcies als finestrals que deixaven de donar llum quan es ponía el sol, jo sabia quan era hora de tornar a casa.

I la setmana següent, el mateix. M'encantaven els dimecres al matí. Cada dia, una obra nova. Una tècnica nova. El treball d'un nou color. Cada dimecres al matí, gaudia embrutant-me les mans, barrejant-me amb els colors i veient com ella tenia els ulls il·luminats per poder fer amb la persona que més adorava, l'afició que més estimava. Mai li havia agraït aquells moments que em regalava, perquè sabia que també els desitjava. Però per a mi, endinsar-me dins la pintura va ser una sortida fora de les lletres i dels números que l'escola tant m'havia inculcat. Va saber ensenyar-me d'una altra manera, donant una alternativa a la meua vida i fent-me creure que jo era una persona que tenia talent i que valia per alguna cosa. La pintura va ser una altra manera de madurar, una manera d'espavilar-me. La pintura em va fer més sensible amb les persones i les situacions. La pintura em va fer estar més atenta, ja que de la mateixa manera que per a fer un retrat has d'indagar en la persona a partir de la seva mirada, els seus gestos i els seus moviments, aquesta fixació en els detalls també em va ajudar en la vida quotidiana. I gràcies a ella, vaig poder descobrir aquests valors que té la pintura i que la gent mai acaba descobrint.

Encara recordo el dia que va rebre la mala notícia. Aquell dimecres no em va venir a buscar i això ja em va estranyar. A part, el dia no acompanyava. El cel gris, tapat per uns núvols espessos que avisaven que farien caure gotes en poc temps no alegraven el dia. Vaig anar a la seva masia corrents per por que m'agafés la pluja a mig camí i el fang no em permetés arribar-hi. La porta era oberta, però les llums estaven apagades. Em vaig espantar i vaig entrar de pressa per temor que hagués passat qualsevol cosa. El saló, a part dels quadres, estava buit. Només entrar, ja vaig veure que els colors del llenç havien esdevingut més foscos, com si em volguessin preparar per una mala notícia. No era a la cuina preparant un dels seus berenars dolços i boníssims, ni a l'habitació estirada al llit descansant. Tampoc estava al bany ni a les golfes, enmig de tots els quadres de la seva joventut. De cop vaig reaccionar, ja sabia on podia trobar-la. Vaig obrir la porta. El prestatge estava al terra i tots els pots de pintura anaven buidant el seu fluid lentament. Hi havia paletes trencades i pinzells per tot arreu. I una figura negra d'una dona trista ofuscava l'habitació. Només entrar l'ambient em va dir que quelcom no anava bé. Estava despençada i l'únic soroll que se sentia era el del seu plor. Els seus ulls blaus d'olor de mar estaven atapeïts de llàgrimes. La seva cara havia esdevingut vermella, les seves mans estaven pàl·lides i el seu cabell havia passat del gris al blanc, en un instant. Es va envellir de cop.

Ja sense cap llàgrima i amb la mirada perduda en el buit, em va explicar el problema. *Nena, estic perdent la vista, ja no podré veure els colors, ni podré compartir-los més amb tu, ni...* No vaig poder reaccionar. La meua ment se'm va bloquejar i encara que la volgués animar, en aquells moments no em sortia cap paraula positiva.

Des d'aquell dia les coses no van ser les mateixes. Els nostres dimecres van desaparèixer encara que cada setmana anés a casa seva a visitar-la. Si tenia sort, la trobava regant els geranis. Però la resta de vegades, des del moment que arribava fins que marxava restava al sofà. Sempre amb la mateixa posició. Al mateix lloc. Des de llavors ja no va ser la mateixa, la vista es va endur els colors i, amb ells, la seva alegria. Es va convertir en una persona fora de la realitat. Cada dia es pansia una mica més, es debilitava tant de ment com de cos. Cada dia veia més fosc i més borrosos. Fins que ja no va distingir el color dels meus ulls, ni la meua pell rosa, ni el daurat del meu cabell. Va passar poc temps que es recolzava al meu braç per poder caminar, que cada dia em tenia a casa seva cuidant-la i procurant que estigués bé. *Quin dia fa avui, nena?*

Avui el dia es esplèndid. Fa un sol radiant que il·lumina tot el cel. El groc i el blau es barregen en el cel i sembla de color verd; és increïble. Els teus geranis, han florit de nou. Ha arribat la primavera. El seu groc brilla i el vermell s'assembla al del color d'aquell pintallavis que sempre em posava... Te'n recordes? Els arbres s'han fet més alts. Els pins, elegants, llueixen el seu verd fosc però no és comparable amb els ametllers, que les seves petites flors de color rosa pàl·lid enamoren a qualsevol. Per què no ho pintes? Un silenci va envair la sala.

El temps va anar passant de pressa, i malgrat jo no ho notés, la seva cara, em mostrava el pas del temps. Quan la van traslladar a l'hospital jo ja havia crescut. Em sentia egoista perquè les meves visites eren cada cop menys freqüents. Dins meu tenia una lluita entre el voler i el poder que feien que la meua consciència mai estigués tranquil·la del tot. Vaig aconseguir pair el que havia passat. Em va costar però al final vaig aconseguir seguir amb la meua vida sense necessitat de sentir-me culpable.

Caminava a pas lent encara que fes tard i la meua ment estava embolicada per un munt de pensaments, de sensacions, que anaven més enllà del que era la meua realitat. Un cop a l'esquena em va fer tornar al món real. Era la meua tieta, vestida de negre en ple juliol amb uns ulls vermellosos. Quan vaig arribar davant de la porta tant gran i plena de gent, em vaig sentir estranya. Se'm va fer un nus a l'estómac però vaig aconseguir entrar. La capella estava guarnida amb els seus quadres, cada un desprenent vida en aquell dia tant mort. Però el que més brillava, el que més destacava, era el llenç en blanc que just feia dos dies li havia regalat a l'hospital on era ingressada. Estava recolzat just al seu costat, on reposava estirada. Un retrat d'una noieta amb ulls de poma àcida, d'un cabell de sol i d'un somriure de perla decorava dins la tela aquella immensa sala. Era jo. Una llàgrima va caure dels meus ulls, mig amb tristesa i mig amb felicitat. Quan em vaig aixecar, per dir unes paraules, tothom es va aixecar amb mi.

LAILA
CATEGORIA ADULT